BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an IX, nr. 44, martie, 2001; 16 pag.

BUNA VESTIRE

„...Ziua de astăzi este mai sfântă şi mai veselitoare decât toate zilele veacurilor, căci aduce bucurie şi vesteşte mântuirea în toată lumea. Astăzi, Dumnezeu a căutat cu milă şi îndurare din cer spre pământ şi a auzit suspinele strămoşilor noştri şi plângerea tuturor celor ce se chinuiau în iad de la începutul lumii...

Acest început al mântuirii noastre după toată dreptatea îl prăznuieşte Biserica lui Hristos astăzi, cântând: „Astăzi este începătura mântuirii noastre şi aflarea tainei celei din veac". Şi iarăşi : „Astăzi se binevesteşte pământului o mare bucurie". Cu adevărat, fraţilor, astăzi este ziua din luna a şasea în care prin Arhanghelul Gavriil, s-a adus bucuria cea mare a răscumpărării neamului omenesc. Arhanghelul a fericit-o pe Fecioara Maria, spunându-i mai întâi „Bucură-te!" şi apoi „Ceea ce eşti plină de har, că prin tine vine bucuria la toată lumea şi întristarea neamurilor se risipeşte". Preacurata şi Preasfânta Fecioară Maria este cu adevărat plină de har căci este comoara şi visteria tuturor darurilor Sfântului Duh; iar pentru a vă da seama de acest lucru şi adevăr am să folosesc o asemănare între cetele îngereşti şi Maica Domnului.

...Astăzi Fecioara Maria a zămislit în pântece de la Duhul Sfânt pe Iisus Hristos, Mântuitorul lumii. Astăzi Arhanghelul Gavriil aduce Fecioarei şi întregii omeniri cea mai mare bună-vestire de la întemeierea lumii, adică venirea pe pământ a Fiului lui Dumnezeu, ca să ne răscumpere din robia păcatului, să ne scape de moarte şi să ne facă din fii lui Dumnezeu după har..."

Arh. Cleopa Ilie

Şi îngerul i-a zis: Nu te teme, Maria, căci ai aflat har la Dumnezeu. Şi iată vei lua pântece şi vei naşte fiu şi vei pune numele lui Iisus. Acesta va fi Mare şi Fiul Celui Prea Înalt se va chema şi Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său (Luca I, 30-32).

Articolele numărului 44/2001:

- **Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**
- **Despre timpul şi adevărul demonizat (G. UR.): pag. 3;**
- **Sunt utile sondajele de opinie...(Paul Spiru MICHAIL): pag. 6 ;**
- **Shoah buisiness (Tacitus jr.): pag. 9.**

(urmare din nr. 42 -43/2000)

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare. IX. Şcoala de cadre.

Şi chiar dacă aud lucruri pe care le-au mai auzit, acesta nu poate fi decât mai folositor pentru ei. Repetarea celor învăţate nu face decât să stratifice cunoştinţele şi să întărească convingerile. Căci esenţialul acestor cursuri sunt noţiunile şi principiile imperios necesare pentru transformarea lor interioară.

În aceasta constă diferenţa între şcoala de cadre legionară şi şcoala de cadre comunistă. În şcoala comunistă, se instigă la ură şi se învaţă mijloacele violente prin care poate fi răsturnată societatea. Este o şcoală de tactică revoluţionară, de luptă cu braţul înarmat, de atentate, de asasinate şi de gherilă. Se învaţă individul cum să se bată şi să lupte împotriva altora şi nu cum să combată, înainte de toate, răul care este în el. Este vorba de o educaţie funcţională şi predică pentru cauza revoluţiei comuniste mondiale. Dintr-o asemenea şcoală omul iese înăsprit şi cu mai multă ură şi poate mai neomenos ca niciodată.

În şcoala legionară, acţiunea este inversă. Într-adevăr, omul învaţă să se lupte pentru a nu se lăsa călcat în picioare de adversarii săi. Dar dacă se bate, o face pentru a se apăra sau pentru a apăra un principiu şi nu pentru a distruge, pentru a transforma în ruină o lume, sub pretext că, în trecut, nu s-a făcut nimic bun (teză comunistă). Legionarii nu se pregătesc să se lanseze în aventura unei revoluţii sociale, care nu este decât preludiul celor mai rele nedreptăţi, dacă aceasta nu este precedată de o pregătire spirituală suficientă.

În şcoala de cadre, legionarii intră în contact cu o viziune lărgită a concepţiei legionare. Şi înţeleg trebuie să se războiască înainte de toate cu propria lor conştiinţă şi cu propriile lor decăderi, deoarece aceasta determină dreptatea şi nedreptatea socială. Învaţă să iubească, şi nu să urască semenii, chiar atunci când este vorba de cei care au provocat şi menţin nedreptăţile existente.

Pentru a schimba societatea nu este suficient să răstorni instituţiile create de acei profitori nemiloşi, dacă, în locul lor vin nişte indivizi de acelaşi calibru şi de o mentalitate asemănătoare.

De aceea şcoala de cadre legionară este o şcoală de educaţie în profunzime, care să creeze, printr-o muncă anevoioasă şi susţinută, instructori capabili să retransmită învăţăturile camarazilor lor.

Toţi aceşti şefi de cuib ştiu că trecerea lor printr-o şcoală de cadre are un dublu scop: perfecţionarea lor personală, în calitate de membrii ai Mişcării, şi obligaţia lor de a transmite cu fidelitate, cunoştinţele căpătate, în calitate de şefi de cuib.

Există mai multe moduri de organizare a acestor şcoli potrivit nivelului la care au loc. Bineînţeles, noţiunile predate variază puţin sau au dezvoltări diferite care corespund gradului de pregătire al instructorului. Cu toate acestea, fondul rămâne neschimbat, pentru că, oricare ar fi felul în care sunt spuse, preceptele sunt aceleaşi. Astfel, se pot întâlni următoarele modele:

- *Şcoala de cadre a unei familii de cuiburi.* Este forma cea mai rudimentară. Şeful unei familii de cuiburi, simţind sau constatând lipsuri comise de legionari sau chiar de şefii de cuib, îi convoacă pe aceştia la o şedinţă specială. În timpul acestei reuniuni, şeful familiei de cuiburi prezintă o dare de seamă asupra situaţiei şi enumeră greşelile constatate. El insistă asupra faptului că reuniu-nea nu are loc pentru a împovăra şefii de cuib, nici pentru a aplica pedepse, ci s-a convocat pentru a le face cunoscut faptele şi pentru a-i învăţa cum să le evite.

Expunerea lui trebuie să fie clară şi să se desfăşurare, atât cât este posibil, sub formă de exemple care să poată exprima mai bine situaţia, pericolul şi soluţia. În sfârşit, el discută cu fiecare şef de cuib problemele care îi privesc.

Dat fiind că este vorba în acelaşi timp de un fel de mustrare la adresa lor, întâlnirea îmbracă un caracter solemn: la deschidere, toată lumea în picioare, în cămăşi verzi cu centură de piele. De altfel acesta este singurul caz în care şcoala de cadre se întruneşte pentru a se semnala greşeli comise. În toate celelalte cazuri este vorba de o pregătire pentru viitor;

- *Şcoala de cadre a unei garnizoane pot avea zeci de cuiburi.* În acest caz, şeful de garnizoană este obligat să organizează este obligat să organizeze o şcoală a cadrelor, care trebuie să funcţioneze odată pe lună. În cursul acestei întruniri lunare el verifică priceperea şi psihologia şefilor de cuib; îi apreciază, îi notează, le pune întrebări de natură să le descopere gradul de cunoaştere şi de pătrundere a doctrinei legionare.

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducerea, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Edition „CARPATI", Madrid, 1973)*

Primim la redacţie

NOTĂ!

În viaţă auzim şi citim multe. Dintre toate acestea unele ne atrag în mod deosebit atenţia şi rămân adânc întipărite în memorie. Mai mult, câteva dintre informaţiile primite încep să lucreze, să ne împingă la acţiunii de importanţă mai mică sau mai mare. Aproape fără să ne dăm seama ele devin adevărate declanşatoare de energii, adeseori nebănuite, care ne modifică rapid viaţa, spre binele propriu dar şi al societăţii.

Mi s-a întâmplat în tinereţe, mai precis în perioada de liceean, să-mi cadă în mână o scriere, de proporţii reduse, a celebrului medic **Alexis Carell: „Despre rugăciune".**

Mărturisesc că ideile din această lucrare m-au urmărit, aproape absolut, pe parcursul celor 13 ani şi jumătate de închisoare politică şi pot afirma că în momentele grele ale vieţii mi-au fost de mare ajutor.

Când am citit lucrarea, prin anul 1946, ea circula clandestin, transmisă din mână în mână. Ştiu că am deţinut acele file bătute la maşină câteva zile şi le-am dat mai departe. Pe atunci ştiai doar de la cine le primeşti şi cui le dai. Era vremea ateismului comunist şi trebuia să ferim de ochii vigilenţi ai autorităţilor tot ce însemna scriere neperimisă.

Şi filele cu pricina au plecat mai departe... dar amintirea lor a rămas în mine pentru totdeauna.

Mare mi-a fost surpriza şi bucuria în aceeaşi măsură, când zilele trecute m-am reîntâlnit, exact ca pe vremuri, cu cele câteva file scrise de **Alexis Carell**. Am considerat util să le încredinţez redacţiei „*Buna Vestire*" spre publicare, dacă le va găsi interesante.

În aceste vremuri de cumpănă pentru Neamul Românesc consider că **Rugăciunea**, ca de altfel în toate vremurile, ne este de mare folos.

Constantin IULIAN

(urmare din nr. 42 – 43/ 2000.)

DESPRE TIMPUL ŞI ADEVĂRUL DEMONIZAT

Nu suntem mongolii secolului al XII – lea. Şi aceia aveau o lozincă. Dură: **noi** (adică ei) **suntem stăpânii întregului Pământ!** Şi au încercat să-şi atingă lozinca în fapt. **Cine nu ne acceptă de stăpâni îl ucidem – democraţie; dar numai între ei.** Astăzi, altă lozincă: Iudeul este stăpânul lumii – democraţie, dogmă absolută; englezii, francezii şi alte trei patru naţiunii –deocamdată- în ordinea importanţei, slugi favorite care îndeplinesc poruncile şi înmulţesc banul stăpânului. Toţi sunt animale de povară (în ochiul iudeului) dar unele slugi sunt mai slugi (animale) decât altele, adică unul e leu, altul e bou, altul măgar, altul porc de vânzare, altul oaie şi, deasupra tuturor, vulturul (iudeul adică), nu? Adică omul. Iată timpul nostru, lozinca zilelor noastre, vremea noastră a neputincioşilor. Ce am făcut noi, unul pentru altul, de 10 ani de când suntem împreună (noi „academicienii" ADR)? Nimic! Ne-am adunat un capital să putem supravieţui şi lupta? Nu! Ne-am dat unuia de lucru, un post, un salariu? Nu! Suntem o bancă de idei şi informaţii, nişte negrii pentru cine ştie ce partid şi ins, serviciu secret, loc de defulare, **surse** pentru tot soiul de butoaie, pe două picioare, de osânză, pentru IRSOPU- uri, **codiţe**, IMAS -uri, **universităţi** halitoare de bani, de la studenţi, birouri de sinteză şi analiză ale unor politicieni internaţionalişti în concep-ţii, surse pentru măsurarea barometrului opiniei publice; pentru tipii care conduc şi compun acest soi de „instituţii", organisme, care se îmbogăţesc din *braistormingul* ce-l producem noi aici, râd de noi şi ne fac diletanţi, nici nu ne pomenesc în compilaţiile lor „ştiinţifice" (după ce ne-au furat ideile, observaţiile), ne ignoră, fac să nici nu se audă de unii dintre noi. Nici cele trei „naţiuni" ale lui Werböczi nu procedau altfel. Lozinca este şi a mai fost stăpâna lumii şi a timpului demonizat. Când Sf. Apostol Petru îi spune să nu se lase crucificat, Iisus (parafrazez) îi spune: „Mergi în urma mea satano! Căci tu nu cugeţi cele ale lui Dumnezeu ci cele ale oamenilor..." Acesta este, stimaţi domni, timpul nostru...

G. UR.

* **ADR, comunicare, miercuri, 27/09. 2000.**

HRISOV

Cu vrerea Tatălui, cu ajutorul Fiului şi cu împreună lucrarea Duhului Sfânt, s-a ridicat acest monument, în Cimitirul ortodox al Municipiul Aiud, pentru cinstirea memoriei deţinuţilor politici morţi la Penitenciarul Aiud, în timpul regimului comunist.

Lucrările au început la data de 28 octombrie 1992 şi s-au terminat la 14 septembrie 1999.

Iniţiativa construirii acestui monument aparţinea ing. Brahonschi Gheorghe şi arh. Marcu Anghel ajutaţi de ing. Goga şi ing. Haram, cu cheltuiala *Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici.*

Acest moment ridicat cu atâta trudă în memoria eroilor şi martirilor noştri va rămâne un altar în faţa căruia vom veni să le ascultăm şoaptele, să ne înnoim juruinţele şi credinţa în idealul pentru care ei s-au jertfit.

(continuare în pag. 10)

CE TRISTĂ COMEDIE

Nu ştiu cine a decis schimbarea de program.

În locul unui film cu maximum 2 steluţe în ce priveşte calităţile lui artistice, ne-am trezit cu o piesă grea de lacrimi şi tristeţi.

Şi mare prost a fost cel ce l-a declarat pe Caragiale – autor de comedii. Toate piesele lui sunt de o tristeţe insuportabilă. Iar atunci când meşterul care-i îndrumă pe actorii săi este Liviu Ciulei iar aceştia se numesc Rebengiuc, Cotescu, Mihuţ, Bibanu, Diaconu, Fory Etterle, Bănică şi toţi ceilalţi, atunci îţi vine să-ţi iei lumea 'n cap pentru că nu poţi trăi chiar totdeauna într-o ţară tristă oricât de plină de umor ar fi ea.

Sigur, dacă rămâi la periferia dramei, ce se petrece pe scenă, dacă ai avea ceva parale în Cipru, Elveţia sau Barbados, dacă ai viza pentru Canada, cu loc de muncă şi salariu bunicel, chiar ai putea să râzi. Aşa cum râzi când altul - alunecând pe o coajă de banană - intră cu capul într-o căldare cu zoaie. Treci mai departe: tu ai paşaport, ai viză şi banana nu ai aruncat-o tu. Şi râzi.

Dar când îl vezi pe Zaharia Trahanache şi nu ştii cui să-i dai rolul lui Ion Diaconescu, lui Ion Iliescu sau, cui altuia – că la Quintus nu te gândeşti din pricină de ciripeală - când te întrebi ce caută Adrian Năstase, distribuit, de Ciulei, în Caţavencu, când el ar fi fost mai potrivit în Fănică Tipătescu; dar cine ar putea fi Agamaiţă Dandanche? Poate că unul din deputaţii maghiari repartizaţi sau redistribuiţi la Giurgiu sau Călăraşi – oraşele cu o majoritate zdrobitoare de... unguri - sau poate-i Adrian Păunescu, care, se ştie, pe vremurile bune, a făcut drumul de la Bârca la Viena, şi îndărăt, ca să ne spună ce bine-i în capitalism, doar, doar, ne-om bucura, om intra în joc, că avea el ac de cojocul nostru (Dosarul dânsului nu l-am văzut pentru că se ştie că, CDS, recte **„comisia pentru spălarea dosarelor"**, a dispus de detergentul, cumpărat de client şi unii, precum bunicuţa, au avut suficient timp; alţii, cei din *Convenţia 2000*, nu prea).

Personajul principal al comediei lui nea Iancu - gloate, mulţimea aia de se duce la „rivuluţie", de deveni dânsa „evenimente", terminate cu vreo mie şi mai bine de morminte, din care nici unul dintre eroii balcoanelor - , se află într-un rol de mică importanţă, care, de altfel, şi în viaţa de toate zilele, nu se află în atenţia „clasei politice" decât odată la patru ani. Se cheamă „cetăţeanul turmentat" – turmentare ce poate merge atât de departe încât jumătate din gloată nu ştie ce să facă şi atunci lasă votul în plata Domnului- „pen' că, îmi zicea unul, morile lui Dumnezeu macină şi ziua şi noaptea"...

Zoe: ei bine! aici lucrurile au luat o turnură cu totul deosebită: să fie ţaţa Petre, să fie vorba de madam Puwac sau Irina Loghin? iacă nu ştiu şi pace.

În schimb, Tipătescu este ca partidul: „în toţi şi 'n toate". Ar putea fi chiar Petrică Spray; dar şi colegul lui de marinărie pe uscat; că tot s-a dus dracului flota şi azi dânsul este mai marele târgului.

Nu ştiu de ce l-o fi ales domnul Ciulei pe Rebengiuc când piaţa îi plină de „tipăteşti" – care de care mai abil, mai aluziv, mai turcit, mai fanariot.

Chiar „spânu lui Nelu" putea să 'nvârtă lucrurile în ceaţa de la televiziune, ca pe vremuri, şi să mişte tiribomba cum îi cântă dânsului interesele.

De ce nu Stoica cel viclean, care-l acuză pe Caţavencu, dar nu se dă îndărăt nici de la târgul cu Agamiţa. Noroc cu corupţia asta *că ai „cioacă" cu care să-l agăţi pe „neicusoru" ca să joace nu cum vrea el ci cum îţi cântă ţie „enteresele"...*

Dealtfel, toată lumea, în care ne 'nvârtim noi azi, este asemenea celei despre care povesteşte Caragiale: cheia ei se cheamă corupţie. Cu ea se *deschit* toate încuietorile: de la un loc în „coledziu" la unul în niscaiva „consilii de administraţie".

Pentru rolurile lui Caţavencu-Brânzovenescu au dat probe şi cuplu VECE-Lie Mercenarul dar regizorul i-a refuzat pe motiv că nu sunt suficient de justiţiari şi nici îmbrăcaţi cum se cuvenea nu erau: le lipsea „pijamaua morţii" cu brandenburguri şi fireturi.

Altfel, cu un „plus de pamflet" – cum zicea bunica despre VECE (o fi bunicuţa sau mamiţa?) Caţavencu 2000 - ar fi fost de neînvins.

Pentru că, ne-a explicat tovarăşu', eu d' asta l-am făcut: ca să dea cu pamfletu' în duşmani.

Când a venit vorba despre Pristanda – domnul Ciulei o şterse la teatrul Mama şi nu a mai venit din Statele Unite de cât din an' n paşte.

Păi, ce putea face?

Concurau toţi mai marii şi mai micii Ministrului de Interne; ba au venit şi cei de la *jandarî*; nu lipsea nici Garda Financiară.

Toţi numărau steagurile; toţi luau şpagă; ca Pristanda; toţi executau *ordinili* – ca Pristanda, toţi erau – ca Pristanda- *curat-murdari*.

Pe cine să alegi?

Când totul s-a terminat am încremenit.

Cristiana – adică doamna mea - a crezut că aţipisem. Şi m-a zgâlţâit: - *Gata. S-a sfârşit!*

Ce s-a sfârşit – întreb eu, cu vocea înlăcrimată – *de abia începe.*

Sau, mai corect spus, continuă: *Alţi actori, aceeaşi piesă; alte măşti aceeaşi faţă...*

Mi-e teamă că nu vom mai avea nici lacrimi.

Şi atunci – dat fiind că nouă nu ne mai acordă nimeni viză – ne vom îngădui să încălcăm porunca Bisericii şi să ne ducem, înainte de termen, acolo unde nu este nici întristare, nici durere...

În cerurile lui Dumnezeu.

Dar dacă vor veni după noi *agamiţii, tipăteştii, caţavenci* şi toate *pristanda* -lele ţării?

Ianuarie 2001.

D. P. S.

SONDAJELE DE OPINIE

- 2 -

... dar chiar şi-un învăţat este dator să 'nveţe neîncetat (Mefisto –FAUST- trad. Şt. A. DOINAŞ).

Continuând expunerea publicată într-un număr anterior al *Bunei – Vestiri* vom întârzia acum asupra „practicei sondajelor politice". Pentru o bună înţelegere este nevoie să definim termenii pe care îi vom folosi în expunerile ce vor urma. Apoi vom spune câte ceva despre tehnologia unui sondaj corect; aceasta ne va deschide ochii asupra surselor unor erori. Este vorba de cele nedorite de operator.

Celelalte nu mai sunt erori ci INDUCERE în EROARE care ar trebui sancţionată la fel cum sunt pedepsite toate falsurile pentru că se abuzează de buna credinţă a semenilor.

Sondajele pot măsura OPINIA, care nu e altceva decât „ansamblul punctelor de vedere dominante într-o societate, într-un anumit moment faţă de problemele generale, politice, morale, filosofice sau religioase", care nu ar fi altceva – cu vorbele lui Paul Valery - decât rezultatul împreunării credulităţii cu minciuna.

Al doilea lucru pe care-l pot măsura sondajele este ceea ce au de gând să facă indivizii – deci COMPORTAMENTUL – spre deosebire de ceea ce gândesc (opinia). În politică votul este comportamentul care exprimă o opinie.

Sondajele mai pot evalua ATITUDINEA – astfel spus o stare de spirit ce se află la originea unui mare număr de opinii şi comportamente.

În ce priveşte TEHNICA ea se bazează pe EŞANTION, adică numărul minim de indivizi ce vor fi testaţi, reprezentativ pentru o populaţie dată şi care se stabileşte printr-una din cele două metode:

-ALEATORIE, astfel o alegere făcută la noroc dar

- hazardul statisticienilor are o definiţie precisă: se scoate din urnă un număr între 1 şi 100 – să zicem 45 – şi se prelevează toate elementele al căror număr se termină cu 45; sau

-METODA COTELOR: se constituie un eşantion reprezentativ al populaţie în funcţie de imaginea acelei populaţii – sau, altfel spus, eşantionul trebuie să aibă aceleaşi caracteristice cu cele ale populaţiei cercetate.

Anchetatorul este liber să aleagă persoanele cu condiţia ca ele să se încadreze în „cota" dată.

În ce priveşte PRECIZIA SONDAJELOR ea depinde de numărul celor întrebaţi (este direct proporţională cu numărul celor întrebaţi); pe un eşantion mic sondajul este inoperant; nu există certitudinea absolută; riscul de eroare există dar metoda probabilităţilor implică o „furculiţă" – cu atât mai strânsă cu cât eşantionul este mai mare – dar rezultatul nu depinde în mod absolut de efectivul total al populaţiei luate în consideraţie.

În ce priveşte LIMITELE preciziei ele sunt determinate de existenţa unor „non -răspunsuri" (cei întrebaţi sau sunt absenţi sau refuză să-şi spună „opinia") sau, de influenţa, prin alegerea părtinitoare a eşantionului (Este cunoscută eroarea produsă de faptul că sondajul s-a făcut prin telefon în Statele Unite cu prilejul alegerilor din 1932 (Roosevelt versus Dewy) telefoane nu aveau decât cei bogaţi şi aceştia îl doreau pe Dewey).

Domeniile în care sunt folosite sondajele sunt mult mai numeroase decât se ştie în general, pentru că multe dintre sondaje nu sunt date publicităţii (este vorba de cele privind produsele comerciale sau audienţa anumitor posturi de televiziune).

Dar o practică foarte discutată şi adesea contestată este cea a „sondajelor politice" care au cel puţin trei obiective: evaluarea actorilor politice, a problemelor publice şi a soluţiilor propuse.

Se afirmă că sondajele politice ar fi instrumente de manipulare a opiniilor care ar avea drept scop să-i împingă pe indivizi să-şi modifice părerile dar această teză nu a fost verificată. În schimb se ştie că întrebări prost puse, confuze, complexe, sau ignorate de un public neinstruit dar constrâns să-şi dea „cu părerea" sau chestiuni puse pentru a orienta un răspuns dorit de anchetator sau de către cei care-l finanţează pot determina sondaje politice aberante.

Există patru categorii mari de informaţii ce ar putea fi cercetate cu ajutorul sondajelor:

- toate culeg informaţii asupra anumitor date ale celor interogaţi: sex, vârstă, şcolarizare, profesiune, venituri etc.

- anumite informaţii sunt rezultatul unor comportamente – trecute sau actuale – care în politică reprezintă şi manifestarea unor opinii, ceea ce interesează pe cei care utilizează sondajele (Dacă strategii unui partid constată că o proporţie mare dintre cei care au votat pentru partidul lor sunt indecişi acum sau, chiar, migrează spre alte opţiuni, înseamnă că ceva trebuie făcut). (Alegerile recente din România au demonstrat lipsa de cultură politică a unor aşa zişi conducători politici care, în locul utilizării sondajelor, au recurs la negarea lor).

Comportările actuale sau intenţiile sunt mai uşor controlabile pentru că sunt fluctuante – decât

ianuarie, 2001.

(continuare în pag. 12)

P. S.. M.

SUNT UTILE SONDAJELE DE OPINIE?

Sigur; cu o singură condiție – să fie realizate conform canoanelor despre care am vorbit în cele două articole publicate în revista noastră.

Dar, ce ne poate spune un sondaj?

În funcție de ținta stabilită și, în consecință, de setul de întrebări am putea cunoaște:

-caracteristicile populației studiate;

-explicația acestor caracteristici;

-prezicerea unor consultații electorale;

-evaluarea popularității anumitor organizații, personalități, personagii sau lichele;

-și, în fine, cum se prezintă mentalitatea unei populații date în funcție de problemele politice, economice și soluțiile propuse pentru rezolvarea lor.

Ca orice informație și cea adusă de sondaje costă.

Costul este în funcție de talia eșantionului, de numărul întrebărilor, dar și de starea economică a lumii sondate. În lumea occidentală un abonament săptămânal la datele furnizate de GALLUP este plătit cu 100 dolari lunar; întrebări introduse într-un sondaj omnibus, prin telefon, cu un eșantion de 1200 persoane – la plecare - costă 6-700 dolari pe întrebare; sondaj telefonic, cu un eșantion de 1000-1200 de interogați, are nevoie, pentru fiecare întrebare, de 1200 dolari.

În afara sondajului, pentru a putea fi socotit ca „științific", prezentarea rezultatelor trebuie să asculte de o anumită deontologie iar interpretarea de reguli care asigură imparțialitatea analizei.

Printre aceste norme amintim pe cea care obligă intervievatorul să spună care a fost tehnologia sondajului și să ne dea detalii asupra proiectului de anchetă și un raport complet asupra punerii în practică.

Practica internațională a stabilit o serie de exigențe minime care în România uneori nu se respectă integral (uneori chiar deloc):

Numele comanditarului; formularea exactă a întrebărilor; descrierea populației studiate; talia eșantionului; numărul chestionarelor trimise și răspunsurile primite; marja erorii; tipul de interviu și data realizării lui.

În ce privește cititorul unui sondaj el trebuie să aibă mereu în minte faptul că este vorba de o fotografie a anumitor caracteristici care nu implică obligația menținerii aceleiași fotografi altădată;

Sondajele, publicate în România – și nu numai –, fac atari fotografii mai ales în lumea politică și nu în toată lumea politică: nu cred că-și aduce cineva aminte ca pe timpul lui Dej, Ceaușescu, Stalin sau Mao să fi citit undeva datele unei atari isprăvi.

Nici nu erau necesare. Se știa că suntem pe drumul cel bun; că ne cățărăm pe culmi de civilizație și progres; că la alegeri vor ieși numai ai noștri care sunt singurii „fii aleși ai poporului"; că: „URSS / bastionul păcii ie"; că: „construim fără burghezie, și împotriva burgheziei"; că: „jos cu cei ce vor război / pentru pace luptăm noi". Și cam atât.

Într-o lume cu mai multe partide politice, însă, sondajele permit liderilor să măsoare starea opiniei – destul de exact - dacă sunt respectate normele despre care am vorbit; ele contribuie la accelerarea procesului democratic (contribuție care ar fi echivalentă, susține *Institutul Gallup*, cu un soi de referendumuri instantanee cu o participare, în general, superioară, unor alegeri).

Sondajele ar arăta că oamenii obișnuiți fac alegeri bune și că nu se înșeală când este vorba de o scadență pe termen lung și că ar trebui la scoaterea în evidență problemele majore ale orei; cu vorbele lui Walter Lippmann: ele ar fi o „mașinărie pentru scorny".

De asemenea, susțin aceeași cercetători Gallup, ar nivela ignoranța oamenilor asupra multora din problemele avute în vedere în cadrul unui sondaj, indicând zonele unde trebuie să ameliorăm informația și educația (Nu este mai puțin adevărat că ele pot incita politicienii și alte forțe să exploateze această ignoranță).

Ele permit admiratorilor să ia decizii mai înțelepte și pot pune capăt – sau cel puțin frână – tendința „patronilor" politici de a alege listele de candidați în comitet restrâns. (Grație sondajelor – contribuție specific americană – persoane populare, cu un prestigiu public, au fost preferate celor propuse de organizațiile politice sau de „comitetul executiv".

Numai că popularitatea (atenție!) nu este dovada talentului sau competenței legislative sau executive: pentru așa ceva sondajele sunt instrumente proaste.

Sondajele, susține institutul mai sus citat ar arătă că, atunci, când votează, oamenii nu sunt motivați numai de interesul lor personal; nu ni se spune, însă, de unde a fost trasă această concluzie. Din multe sondaje – ca din alte anchete - a reieșit că între principii sau practici, opinii sau comportări, există, adesea, o opoziție:

De exemplu: suntem, în principiu, contra extinderii puterii statului, dar, dacă beneficiem din această extindere, votăm pentru (vezi cazul caselor naționalizate; la noi).

Ni se mai spune că sondajele ar fi singura frână împotriva puterilor crescânde ale grupurilor de presiune – ceea ce este, în parte, adevărat pentru că nu ne aduc informații utilizabile dar nu trebuie să exagerăm funcția de frână pentru că nu suntem siguri că majoritățile tăcute vor învinge majoritățile zgomotoase.

Și tot ele ne-ar preciza voința populară așa cum se va exprima în momentul alegerilor.

În concluzie, Gallup își manifestă convingerea că prin sondaj Guvernul ar trebui să fie completat sau înlocuit prin noi alegeri. Este așa numita „democrație referendară" pe care perfecționarea mijloacelor electronice o relansează în anumite medii.

Noi credem că sondajul, corect realizat în mod cinstit evaluat, ar putea fi un instrument cu ajutorul căruia să se poată măsura periodic concordanța dintre minciunile electorale și comportarea conducătorilor după ce au ajuns la Putere.

Vom continua, în viitorul număr al publicației noastre, să analizăm relațiile dintre sondaje și caracteristicile democrației.

februarie 2001.

Paul Spiru MICHAIL

MANIFESTUL CELOR NOUĂ

Este vorba de vreo 20 de măsuri pe care le-am putea „împământeni" şi la noi, ţinând seama de realităţile noastre şi introducând în ecuaţie termeni care aiurea au fost rezolvaţi. Va fi vorba de o muncă răbdătoare ţinând atât mediul economic şi social dar şi pe cel al uneltelor necesare schimbărilor.

La noi multe dintre aceste măsuri se vor realiza greu din cauza politicianismului, corupţiei, incompetenţei, intereselor divergente: între ţară şi guvernanţi există un divorţ care s-a pronunţat acum vreo 70 de ani.

Noi însă sperăm că, ajutaţi de coasa morţii – (nu credem că Ivan Turbincă mai ţine şi acum „vidma" în sacul său) – , în câţiva ani se va face primăvară şi pe strada noastră.

Din cei vreo 20 milioane de locuitori aproximativ 40% se află în mediul rural şi se ocupă cu agricultura; aceasta determină una dintre cele mai mici productivităţi din Europa; aproximativ 60% din restul populaţiei sunt funcţionari; un sfert din populaţia ţării se află „în penzie"; iar dintre cei activi 10% se află în şomaj.

Concluzia este limpede: aşa NU SE POATE!

Prima măsură: definirea CONTRACTULUI SOCIAL în care să se stabilească obligaţiile şi drepturile fiecărei părţi. Nu poţi cere navetiştilor să plătească zilnic 12-20.000 lei pentru un drum de 25 km ca să ajungă la locul de muncă; nu poţi cere loialitate din partea unor ţărani care nu au lumină electrică şi un drum care să-i lege de lume; nu poţi cere productivitate unor mineri care trebuie să se baricadeze în mina de uraniu pentru că nu li se plătesc salariile integral şi la timp – deşi se pare că bani existau; nu poţi privi fără să iei măsurile pe care LEGEA le-a stabilit atunci când o minoritate îşi bate joc de restul concetăţenilor mânaţi de dureri, de nevoi, de obligaţii profesionale, obligându-i să doarmă zile şi nopţi prin gările în care fiecare ciubucar se trezeşte că aderă la greve spontane!

În această privinţă Ministerul Comunicaţiilor va trebui să recruteze o echipă de rezervă care să preia şi să conducă cele 30% din trenurile care, conform legii, trebuie să funcţioneze în caz de grevă.

A doua măsură: interzicerea colectării de bani de la cei care au puţin pentru a fi redistribuiţi celor care au mulţi: cum au fost cele 12.000 miliarde de lei date *Bancorexului* ca să fie acoperite „creditele neperformante" – adică banii furaţi!

A treia măsură: scăderea costului muncii prin reducerea fiscalităţii excesive asupra salariilor, concomitent cu stabilirea SALARIULUI MINIM ce trebuie să asigure nevoile obligatorii ale fiecărui om – simultan cu eliminarea tuturor celorlalte subvenţii (şomaj, handicapaţi, văduve, orfani etc.);

- contract de muncă cu mai multe întreprinderi – pentru a se evita perioadele de şomaj tehnic, absenţa unei activităţi determinate de profilul uneia dintre întreprinderi etc.;

- concedii de lungă durată – timp în care pe locul vacant se vor angaja tinerii;

- plasarea şomerilor – cadre de peste 50 de ani – în întreprinderi pentru a nu-şi „ieşi din mână".

Alt set de măsuri ar privi inventarea unui alt tip de impozite: obligarea tuturor de a participa la „cheltuielile comune"; pentru că, în caz contrar, impozitarea marilor venituri, cu procente mari (peste 50% de pildă), duce la expatrierea lor sau la „efectul de prag": nimeni nu mai munceşte mai mult pentru că impozitul este inacceptabil de mare.

Trebuie eliminate „nişele fiscale", pe care doar unii le ştiu depista sau sunt îndrumaţi spre ele, pentru că se creează inegalităţi în faţa legilor.

În ce priveşte „impozitul pe venitul global" – propovăduit azi la noi – se ştie, de multă vreme, că ceea ce-i vine bine lui Ivan nu i se potriveşte lui Stan şi manipularea lui cere prudenţă, educaţie şi loialitate – calităţi deosebit de absente în societatea noastră.

În Franţa, de pildă, impozitul pe venitul global nu aduce decât 300 de miliarde de franci pe an; de DOUĂ ORI mai puţin decât TVA şi de aceea, la ei, „cei nouă", propun următoarele modificări:

- un impozit simplificat care să se adreseze tuturor: toate gospodăriile vor fi impozitate în funcţie de totalitatea veniturilor cu un procent mic (s-a propus 8%);

- pentru cei cu venituri mari – şi anume pentru fracţiunea ce trece de 300.000 de franci anual (echivalentul în lei aproximativ 900.000.000 lei) – o supratxă de 20%;

- se suprimă toate nişele fiscale;

- se compensează impozitul celor cu venituri mici prin alocaţii în funcţie de venituri, numărul copiilor, zone defavorizate etc.

- se reduce impozitul pe economiile ţinute în bănci şi se va încuraja cumpărarea de acţiuni pentru a se ajuta activitatea întreprinderilor „vârâte în rahat" de „reforma Ili -Văcă- Puwa-Ka". Prin asta se va realiza o adevărată participare a salariaţilor la rezultatele întreprinderii.

Din toate acestea reiese că nu ideile ne-ar lipsi, ci BUNA CREDINŢĂ, BUNA VOINŢĂ şi BUNA ŞTIINŢĂ.

Ar mai fi ceva de clarificat: aşa numita „clasă politică" chiar ar vrea să ne meargă mai bine?

Despre acest aspect – cu greutate specifică deosebit de mare şi despre care nimeni nu prea vorbeşte – veţi afla punctul nostru de vedere – în următorul număr al revistei noastre.

Pavel SPIRU

„Odă" lui Patapievici

A mai fost în antichitate unul ca el, cu o deviere de sept, dar, când cineva se lega de nasul lui, el, răspundea: „e adevărat, nasul meu este strâmb, dar trage drept!" Dovadă că învățătura acestui peripatetician, care n-a scris nici un rând (şi bine a făcut!), a inspirat filosofia celor mai iluştri filosofi, de-a lungul secolului secolelor, până în ziua de azi.

Din păcate, omul, din spațiul nostru mioritic, nu are numai deviere de sept, ci are o deviere de la cea mai elementară etică şi de la cea mai elementară decență.

Tot în antichitate, ceva mai aproape de noi, a trăit un prelat cu numele Chrisostom, ce, în româneşte, înseamnă „Gură de aur". Câtă mângâiere aduceau cuvintele lui sufletelor necăjite, ca să capete acest nume! Dar fiecare ce are în gură dă afară!

Cum să-l facem să înțeleagă pe acest copronis al nostru că a găsit un moment foarte nepotrivit ca să împroaşte cu orduri acest popor greu încercat al Daciei ne-felixe, că filosofia lui, chiar dacă ar fi o terapie, miroase urât şi dă apă la moară duşmanilor.

Nici măcar original nu este dacă s-a molipsit de teribilismele lui Emil Cioran.

Căci acestui rege al paradoxelor, marelui stilist francez de origine din Răşinari, ce de atâtea ori la mânie şi-a renegat neamul, i s-a găsit după moarte, în podul casei, într-o valiză, un manuscris ce n-a fost publicat, dar în care erau închise dorurile cele mai tainice ale acestui suflet zbuciumat, cu titlul „ȚARA MEA!"

N-a fost original nici în folosirea coproni(s)m-(elor), căci, nu demult am vizionat un film la TVR în care un american, tot aşa de vehement ca omul nostru, a formulat aceeaşi expresie: „America – un rahat!"

Dar americanilor nici nu le pasă de părerea lui; vezi cum urcă dolarul.

Nici românilor de părerea lui Patapievici.

Dar mie îmi pasă, dacă țin să-i spun acestui copil zbuciumat al nostru câteva cuvinte.

Fiule, am aproape un secol pe cocoaşă!

Nu-ți scoate năduful pe poporul tău, popor răstignit mereu! Şti ce a spus acel diplomat iscusit: „e o răstignire să fii pe vârful de papuc a trei imperialisme!" Astăzi sunt mai multe!

Acest popor, ca să ne simțim noi doi, şi alte 20 de milioane ca noi, acasă, şi-a sacrificat de-a lungul secolelor fiii în floarea vârstei, în timp de războaie şi chiar o generație în timp de pace. Ce ştii tu mâncătorule de litere!

Te-ai uitat vreodată la mâna unui plugar?

Palma lui este ca scoarța unui copac bătrân.

Mâna aceea, mai mult ca oricare alta, are dreptul de a ne judeca şi de a ne binecuvânta!

La primăvară precis vei găsi un plugar autentic, care, „fante de mieu", va reveni la plugul de alte vremuri.

Apleacă-te şi adulmecă pământul răscolit, reavăn, ce frumos miroase pământul nostru – a rădăcini de plante medicale, a pâine!

Îngenunche şi cere-i iertare, că nu se poate să nu-ți aduci aminte, că în acest pământ sunt încrustate, ca pe răboj, osemintele eroilor şi martirilor cunoscuți şi necunoscuți ai neamului tău.

Copil zbuciumat şi vânător de nori ce eşti, fii sigur că te va ierta, să vezi ce bun e pământul ce se cheamă Patrie!

Aştept, dacă până atunci nu voi trece în tagma strămbunilor, să vii să-mi mulțumeşti, că te-am certat părinteşte. Atunci o să-ți scriu o odă adevărată. Cine a spus că limba poate şi zidi şi dărâma? Esop!

Flora N. CRĂCEA

PSEUDO - CRONICA PARLAMENTARĂ

Fiind terminate toate celelalte *marea adunătură națională* şi-a ales drept cauză majoră legea anti-clonării. Omului, firește. Pentru că, îşi spunea unii dintre ei, noi am reuşit să fabricăm în serie şi printr-un proces bine pus la punct cu stagii stabilite şi controlate: şoimi, pionieri, utecei, membrii şi membrane (femininul de la membru), cu stămoşii lor – ilegaliştii şi neandertaieni = atifascişti (un tip de oameni ce se poat clona în serie, fără memorie, fără istorie, fără credință şi fără Dumnezeu).

Unii dintre ei, actrițe pensionate şi guriste fără perdea, ne-au dat şi sfaturi practice axate pe teoria cum devine cu clonarea.

Şi uite aşa legea a trecut prin Parlamentul unei țări care, deocamdată, nu prea ştie cum să rezolve problema clocitoarelor, ca să nu mai vorbim de altele cu mult mai simple dar foarte necesare.

Dar despre ce este, în realitate, vorba?

Când, în 1996, s-a reuşit naşterea unui mamifer plecând de la celula unui alt mamifer, adult, şi, când, părea, că totul va fi posibil, s-a vorbit despre bulevardele deschise, prin această reuşită, în agricultură posibilitatea de a reproduce cele mai reuşite animale, farmaciştii ar fi putut introduce în genomul lui Dolly (aşa a fost botezat primul miel creat prin clonare) o proteină umană cu ținte terapeutice adunată, ulterior, în cantitate mare, prin lapte, medicii aşteaptă atât crearea unor „modele" de boli pe care să se poată face experimente greu de realizat pe oameni (ni se dă ca exemplu mucoviscidoza) sau chiar organe şi țesuturi (porcul pare să fie cea mai apreciată rudă a noastră) transplantabile la om; pentru etică şi filosofie se reaprind discuțiile în legătură cu „cea mai bună dintre lumi" – cartea celebră semnată de Aldous Huxley.

Bulevarde pe care circulația este destul de aglomerată: sau clonat numeroase specii animale; s-a reuşit chiar schema introducerii unei gene cu posibilități farmaceutice dar în acelaşi timp se semnalează eşecuri: nu se pot clona primatele; la toate celelalte animale procentul reuşitelor este foarte mic; din protocolul firmei *PPL terapeutics* care a reuşit prima experiență din țintire genică reiese că s-au construit peste 400 de embrioni ca să se obțină trei miei ce au trecut de 6 luni de viață.

februarie 2001

(continuare în pag. 14)

dr. **Doru MIHAIL**

SHOAH BUISINESS

Cu această afacere (shoah = holocaust) se ocupă domnul Norman G. FINKELSTEIN, fiul unor evrei polonezi care, azi, predă lecţii de ştiinţă politică şi relaţii internaţionale la *City University din New York.*

A publicat două cărţi asupra orientului apropiat – *„Imagine şi realitate în conflictul Israelo-Palestinian"* şi *„Dezvoltarea şi prăbuşirea Palestinei"* dar scandalul a fost declanşat de ultima lui lucrare, intitulată, provocator, - HOLOCAUST INDUSTRY: EXPLOATATION of the JEWISH SUFFERING (*Industria holocaustului: reflexiuni asupra exploatării suferinţei evreieşti*). Cartea a apărut în iulie 2000, simultan, în Marea Britanie şi Statele Unite.

Holocaustul, susţine autorul, a devenit pur şi simplu o industrie. Elitele iudaice, de acord cu Guvernul american, exploatează suferinţele evreilor exterminaţi în timpul celui de al doilea război din motive legate de bani şi putere iar acest lucru ar favoriza antisemitismul aducând apă la moara negaţioniştilor (aceştia fiind cei care neagă sau se îndoiesc, precum Garaudy, de existenţa acestui holocaust).

Divizată în trei capitole – primul ocupându-se de geneza acestei industrii, al doilea de analiza critică a dogmelor ce se află în inima ideologiei holocaustului, iar al treilea abordează problema despăgubirilor materiale.

În ce priveşte dogmele: 1. – holocaustul este un eveniment unic în felul său; 2. – el marchează paroxismul unei uri iraţionale şi eterne a „gentililor" (ne-evreilor) faţă de evrei.

Principalul apărător al doctrinei „unicităţii" este Elie Wiesel şi, deşi ea este intelectual sufocată şi moral nedemnă - (suferinţele victimelor ne-evreieşti „nu sunt comparabile") – nu trăieşte decât din cauza utilităţii şi utilizării ei politice: la o suferinţă UNICĂ drepturi UNICE.

„Conform celei de a doua dogme – cea a „urii eterne a gentililor" - (goimi) – evreii au fost exterminaţi pentru că gentilii, fie că erau vinovaţi activi sau pasivi, doreau ca evreii să moară.

O variantă a acestei dogme este apărată de Daniel GOLDHAGEN în *„Călăii voluntari ai lui Hitler"* – care afirmă vinovăţia tuturor germanilor – şi care este de asemenea utilă politic.

Iar pentru a reduce la tăcere detractorii Israelului scriitorul american Cyntia OZICK are un răspuns gata oricând: „lumea vrea să elimine Evreii ... lumea a vrut totdeauna să-i elimine pe Evrei ..."

Corolarul acestei dogme: deoarece „goimea" nu se gândeşte decât la masacrarea evreilor, aceştia trebuie să se apere şi au dreptul să o facă aşa cum vor ei.

Boas EVRON, universitar israelit, subliniază că acest fel de a gândi alimentează în mod deliberat paranoia. Această mentalitate scuză orice tratament neuman aplicat ne-evreilor pentru că, în virtutea minciunii, care susţine că „toată lumea a colaborat cu naziştii pentru distrugerea evreilor", evreii au dreptul să-şi permită orice şi totul în relaţiile cu alte popoare.

Dogma holocaustului exercită influenţe pernicioase în mediile universitare: anul trecut la *Oxford Univ. Press* a apărut o lucrare semnată de Guenter Lewy socotită ca fiind îmbibată de „o mare omenie". Cartea – *The Nazi persecution of Gypsies (Persecuţia nazistă a ţiganilor)* - afirmă că ţiganii nu au suferit ca evreii, că, de fapt, ei nu au fost victimele unui genocid dat fiind că, deşi ei au fost masacraţi la fel de nemilos precum evreii de Einsatzgruppen, asta se datora bănuielii că făceau spionaj; deşi au fost deportaţi la Auschwitz ca şi evreii – naziştii nu vroiau să-i omoare, ci doar să se debaraseze de ei; iar dacă au fost gazaţi în lagărul Selmo din Polonia (ca şi evreii) ţiganii au fost gazaţi pentru că se îmbolnăviseră de tifos.

Cei mai mulţi dintre ţiganii supravieţuitori au fost sterilizaţi – ca şi evreii – dar nu pentru a împiedica înmulţirea lor ci „pentru ca ei să nu contamineze sângele german".

Ne imaginăm care ar fi reacţia opiniei publice şi a cercetătorilor dacă am înlocui cuvântul ţigan în cartea lui Lewy.

În ultimul capitol vom întâlni afirmaţia autorului că „industria holocaustului este culpabilă de o dublă escrocherie (*Double racket*): îşi însuşeşte, pe nedrept, fondurile unor state europene ca şi pe cele ale unor adevăraţi salvaţi de la persecuţiile naziste.

Cu ocazia recentelor negocieri cu Germania asupra îndemnizării celor care au prestat muncă silnică sub nazism s-au avansat cifre atât de umflate pentru victimele ce s-ar afla în viaţă încât suntem siliţi să revizuim radical înţelegerea holocaustului: dacă victimele în viaţă sunt aşa de numeroase atunci cifrele citate la aceste negocieri se apropie de cele susţinute de revizionişti. „Dacă toţi cei care afirmă că au supravieţuit muncii obligatorii există, atunci Hitler pe cine a omorât ?".

Aproape toate acuzaţiile aduse băncilor elveţiene erau fie false, fie de o ipocrizie grosolană.

„Descoperirea cea nai importantă a cărţii mele – scrie autorul – este că în afara Elveţiei, unul intre refugiile principale ale averilor evreieşti transferabile, au fost STATELE UNITE?"

Ce s-a întâmplat cu „conturile adormite" ale băncilor americane din epoca holocaustului?

(continuare în pag. 10)

pt. conf. **P. Tacitus jr.**

(urmare din pag. 9)

***(SHOAH BUISINESS...)**

Un expert, Saymour Rubin, a depus mărturie asupra acestui subiect afirmând că „comportarea băncilor americane a fost mai rea decât a băncilor elveţiene: „Statele Unite nu au luat decât măsuri foarte limitate pentru a indentifica fondurile din USA şi nu au pus la dispoziţie decât 500.000 dolari comparativ cu cele 32 de milioane deblocate în Elveţia (*N. Y. Times* a consacrat o pagină unui atac brutal şi ad hominem împotriva mea (N. Finkelstein) – fără a menţiona această revelaţie).

Industria holocaustului a micşorat statura morală a martiriului poporului evreesc şi numai pentru acest motiv ea trebuie să fie denunţată public. În plus, tactica nemiloasă şi lipsită de raţiune a industriei holocaustului favorizează antisemitismul.

La conferinţa internaţională asupra restituirilor un membru al delegaţiei germane mi-a spus: „vreau să fiu corect; în ce ne priveşte avem sentimentul de a fi victimele unui şantaj".

Cartea mea are drept scop de a facilita deschiderea unei dezbateri şi pentru a evita resurgenţa antisemitismului trebuie să denunţăm şi să condamnăm, în mod public, profitorii holocaustului.

În ce priveşte reacţia criticii faţă de această carte ea este publicată în *N.Y. Times Book Review* sub semnătura lui Omar Bartov istoric american, de origine evreiască, care, în 1999, a publicat lucrărea intitulată ARMATA LUI HITLER: WEHRMACHTUL, NAZIŞTII şi RĂZBOIUL care, între altele, demonta şi mitul inocenţii armatei germane în crimele naziste.

O. B. afirmă că esenţialul exprimat de Finkelstein este simplu: dacă evreii şi sioniştii nu ar fi avut holocaustul ei ar fi trebuit să îl inventeze.

De ce ?

Pentru că, susţine Finkelstein, se legitimează astfel „una dintre puterile militare cele mai impresionante din lume" – adică Israelul- permiţându-şi să-şi atribuie un rol de „stat victimă" şi pentru că trebuie imunizat faţă de critică „grupul etnic din Statele Unite care a reuşit mai bine – adică EVREII !

După Finkelstein vinovaţii principali sunt cei implicaţi în „industria holocaustului" adică înalţi funcţionari israeliţi şi avocaţi bogaţi, agenţi evrei bine introduşi în cercurile politice americane şi sioniști fără scrupule decişi să-i suprime pe palestinieni.

Finkelstein – afirmă O. B. – asociază o viziune depăşită a Israelului – ca avanpost al imperialismului american şi o variantă originală a temei expusă în Protocoalele înţelepţilor Sionului – un document fals antisemit ce punea lumea în gardă împotriva unei conspiraţii iudaice pentru controlul planetei.

Astăzi complotul vizează doar – cu vorbele lui Finkelstein – „estorcarea banilor".

Această carte – încheie recenzentul (un soi de Zigu Goarnă al Americei) este punctul de vedere al unui ideolog fanatic asupra oportunismului altora, punctul de vedere al unui autor atât de imprudent şi de nemilos în atacurile sale care nu ezită să-şi apere proprii duşmani – bastioanele capitalismului occidental şi să ne avertizeze că holocaustul va provoca o reluare a avertismentului.

Ca orice teorie de acest gen ea conţine – susţine acelaşi cronicar – câteva firimituri de adevăr dar ea este iraţională şi insidioasă.

Dar să nu uităm că dintr-un coş de fărâmituri se poate astâmpăra foamea de adevăr a unei mari mulţimi.

(urmare din pag. 3)

*** (Hrisov)**

Apreciind că toate aceste lucrări sunt bine plăcute lui Dumnezeu şi oamenilor, cu părintească dragoste luându-le în seamă, Noi, Bartolomeu – Arhiepiscopul Vadului, Feleacului şi Clujului - , am sfinţit acest monument azi, 14 septembrie 2000, Praznicul Înălţării Cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, în vremea Prea Fericirii Sale Teoctist – Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române - , a Înalt Prea Sfinţiei Sale dr. Antonie Plămădeală – Mitropolitul Ardealului - , a Înalt Prea Sfinţiei Sale Andrei – Arhiepiscop al Alba Iuliei – şi a Prea Cucerniciei Sale Preot Ioan Tocănel – Protopop al Aiudului.

Şi acum Dătătorule de viaţă, Doamne, trimite harul Tău cel Sfânt peste toţi cei ce s-au ostenit cu ridicarea acestui monument, primeşte darul lor, ca şi oarecând cei doi bani ai văduvei şi-i înscrie în Cartea Vieţii. Pleacă – Ţi Doamne urechea şi ascultă glasul rugăciunii lor, binecuvântează-le viaţa, dăruieşte-le mântuire şi-i aprinde de dragostea către Tine, către aproapele şi glia străbună, iar noi împreună să preaslăvim pe Dumnezeu cel în Treime lăudat: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Amin!

† Bartolomeu,
Arhiepiscop al Vadului, Feleacului şi Clujului

Consilier eparhial,
Pr. **Dumitru Vanca**

Protopop,
Pr. Ioan Tocănel

Pr. Justinian,
Vicar adm. Cluj

Preoţi slujitori,
ss

Membrii Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici,
ss

AZI: CONSTANTIN NOICA

Tot ceea ce este necesar pentru triumful diavolului este ca oamenii buni să nu facă nimic (**E. Burke**);

Adevăratul test al civilizației nu este votul şi nici mărimea oraşelor, nici a culturii ci soiul de OM pe care ţara îl creează (**R. E. Emerson**).

Ceea ce numim PROGRES este schimbarea unei vătămări cu altă vătămare (**H. Ellis**).

Să întoarcem privirile către Statele Unite mai puţin pentru a prelua EXEMPLE cât mai ales ÎNVĂŢĂMINTE (**A. de Tocqueville**).

Iar din istorie să cercetăm punctele de vedere ale unor minţi deosebite, cu atât mai deosebite cu cât, adesea, sunt susţinute de caractere rar întâlnite.

Azi: CONSTANTIN NOICA.

Care, prin anii '60, ne-a dăruit o cărţulie „DOUĂZECI şi ŞAPTE TREPTE ALE REALULUI! – în care, printre altele, vor fi definiţi şi delimitaţi termeni frecvent întâlniţi pe drumurile vieţii: „posibilitate", „probabilitate" sau „limite".

Şi, citez: „În lumea care este aşa cum este, omul a introdus ceva nou: POSIBILITATEA. Odată cu omul se înstăpâneşte peste lucruri feeria posibilului (...). Omul pătrunde în lume cu o unealtă, GÂNDUL, la a cărui atingere totul se multiplică (...) Tocmai acest lucru pare să-l exprime categoria posibilităţii, cum că lumea e ca şi scoasă din încheieturile ei, fără ca, totuşi, să se fi întâmplat ceva, încă.

Gândul este un nesfârşit izvor de posibilităţi aşa cum banul va fi un nesfârşit izvor de bunuri; în loc să schimbi bun cu bun, creezi BANUL (...) iar banul stă lângă lucruri ca şi cum nu ar fi tăgada lor ca stare, aşa cum gândul stă acum în mijlocul lumii, ca şi cum posibilitatea ce zace în el n-ar fi EXPLOZIVUL lumii".

Şi se ştie, din proverbele lui Zanne, că „din stejar şi CRUCE şi MĂCIUCĂ". Iar cu explozivul – gândului sau al dinamitei, poţi să nimiceşti lumea sau să o construieşti.

„Dacă e ceva izbitor cu omul, ne spune în continuare Noica, este faptul că aduce primatul activ al posibilului asupra realului. Riscul ca posibilitatea să rămână o perspectivă anemică şi contemplativă este depăşit cu mult (...) Riscul este acum de a desfigura lumea prin posibil iar riscul pe care şi l-a luat natura punând pe lume o fiinţă atât de îndoielnică pe cât e omul, este tocmai invazia posibilului în real".

Omul poate aduce artificialul, excesul sau îngustimea, poate fi izvor de strâmbătate şi distrugere; e singurul care poate condamna la moarte globul. Posibilitatea este înţelepciunea omului dar e şi furia lui. Şi, „abia după ce ai trecut prin primejdiile posibilului înţelegi ce este realitatea şi cât de bun este echilibrul ei şi ajungi, cu toată bogăţia rătăcirilor în posibil, la ea".

Dar cum se transformă posibilul în realitate?

Cum se pot stabili limitele acestei transformări?

Nu cumva avea dreptate Baudelaire când definea „fericirea ca fiind acea stare când îţi cunoşti limitele şi ţi le iubeşti?"

Noica susţine că „la capătul lucrurilor ca şi al gândurilor iese la iveală necesitatea – ea fiind posibilitatea care se realizează: nu ceea ce este dar ce NU PUTEA SĂ NU FIE.

Sigur rămâne, deschis discuţiilor un spaţiu larg pentru a stabili cum se stabilesc necesităţile, cine decide căile probabile ale posibilităţilor virtuale şi care sunt limitele necesităţii etc.

În anii războiului, duminica, la orele 11, sala Teatrului Naţional (cel pe care inginerul Prager nu l-a mai putut reconstrui pentru că banii adunaţi prin truda actorilor au fost înghiţiţi de prima ediţie a *Fondului* ***Libertatea*** - comunistă 100%) era plină „ochi" de cei veniţi la avanpremiera săptămânii: în afara fragmentelor din piesa ce urma să fie prezentată – în premieră, luni, seara, ceea ce ne atrăgea era prezenţa şi prelegerea unui poet, gânditor, romancier, om de teatru etc.

Aşa l-am putut asculta pe Camil Petrescu, pe Arghezi (despre Eminescu), Ion Marin Sadoveanu şi, firesc, pe Ionel Teodoreanu.

Ca întotdeauna I. T. a improvizat – cu talent şi farmec – pe tema ultimului său roman – „PRAVALE-BABA", amintind, printre alţii de un personaj pitoresc al laşului de altădată, Ilie Pânişoară, şi mai puţin despre *Casa Inimilor Sfărâmate* – piesa lui B. Show - cu excepţia următoarei fraze: „în viaţă intri ca într-o pădure; la început viitorul este bogat în numeroase posibilităţi – poteci nenumărate îţi pândesc şi invită paşii dar pe măsură ce trec anii, te afunzi în adâncul pădurii şi devii călătorul unui singur drum, fără întoarcere, la capătul căruia începe călătoria cea mare din care nimeni nu s-a întors"...

Iată aşadar una din limite: necesitatea.

Dar posibilităţile pot fi creatoare şi cu efecte perverse.

Un exemplu relativ recent este povestit de revista

(continuare în pag. 16)

D. M.

(urmare din pag. 5)

* (SONDAJELE...) stările fixate ce nu pot fi schimbate decât foarte greu sau deloc.

Sondajul este un mijloc imperfect de măsurare pentru că el se hrăneşte cu ceea ce subiecţii afirmă despre comportamentul lor şi adesea vor să dea o impresie favorabilă despre ei înşişi.

Cunoştinţele politice sunt mai mult sau mai puţin independente de gradul de şcolaritate şi nu se pot obţine informaţii precise decât punând întrebări directe.

Eşantionul este reprezentativ pentru o populaţie când este, în mic, o copie conformă populaţiei testate: dacă într-o populaţie de 4 milioane locuitori există 52% femei atunci şi în eşantionul format din 1000 persoane procentajul feminin trebuie menţinut.

Nu există eşantion ştiinţific dacă el nu este reprezentativ pentru populaţia vizată lucru demonstrat de George Gallup în 1936 când *Literary Digest* au organizat un „vot de paie" de 10 milioane de americani selecţionaţi pe baza listelor proprietarilor de automobile şi abonaţilor la telefon: primeşte 2 milioane de răspunsuri şi prezice victoria candidatului republican.

Gallup demonstrează că :

-se poate ajunge la acelaşi rezultat sondând 3000 de cetăţeni;

-iar rezultatul obţinut de *Literary Digest* este fals deoarece eşantionul nu este reprezentativ (nu toţi americanii au telefon sau automobil iar cei care îl vor vota pe Roosevelt nu fac parte din categoria sondată de *Literary Digest).*

Experienţa a arătat că talia eşantionului nu depinde de mărimea populaţiei; că există o formulă de calcul al marjei de eroare; dat fiind că eroarea nu diminuă proporţional cu talia eşantionului; eşantionul de plecare nu este egal cu cel de sosire (în cele politice limita superioară este 60 – 70%) şi se datorează celor care nu răspund, nu pot fi contactaţi, sunt plecaţi, au decedat recent, vorbesc o limbă străină.

Când există o diferenţă mare între distribuţia reală a populaţiei şi cea din eşantion se face „ponderarea".

Sondarea se face la telefon – (Canada şi SUA), întrevedere, chestionar, prin poştă – unul dintre cele mai puţin fiabile (răspunsuri sub 50%, chiar 10 – 15%); este nevoie de trimiterea unui plic timbrat pentru răspuns; nu suntem siguri că ne răspunde cel vizat.

Cel mai costisitor este sondajul direct.

În ce priveşte CHESTIONARUL este bine să se adopte aceeaşi formulare de la un sondaj la altul; s-a recomandat interogarea aceluiaşi eşantion de la o sondare la alta dar are un procent mare de „mortalitate" şi se pierde spontaneitatea.

Întrebările trebuie să fie SIMPLE, redactate în limba cea mai UZUALĂ, evitându-se EXPRESIILE POLEMICE, evitând două întrebări într-una; în ce priveşte tipul ÎNTREBĂRII: cele DESCHISE în care nu se sugerează nici un cadru de răspuns (de ex.: CE A FĂCUT CEL MAI BINE ACTUALUL GUVERN de la CÂŞTIGAREA ALEGERILOR ?).

Se obţine o informaţie mai variată; se cer mai multe resurse pentru evaluarea lor:

- cele ÎNCHISE de natură DIHOTOMICĂ (ex. AŢI VOTAT LA ULTIMILE ALEGERI: DA / NU);

-cu alegeri MULTIPLE;

-tip CAFETERIA cu mai multe răspunsuri posibile.

Tipul întrebărilor depinde şi de canalul utilizat: nu vom pune întrebări tip „cafeteria" la telefon; în schimb cele dihotomice convin celor trei tipuri de canale iar întrevederea directă poate utiliza şi alte modalităţi de răspuns (de pildă vot în urne fictive cu voturi fictive).

ORDINEA ÎNTREBĂRILOR trebuie să ţină seama de efectele de „halou" sau de contaminare care ar face ca cei întrebaţi să răspundă în funcţie de răspunsurile precedente.

PRETESTAREA: după ce a fost formulat chestionarul el va fi încercat pe câteva persoane ce nu fac parte din eşantion – folosind persoane cu coordonate suficient de variate pentru a regăsi în reacţiile lor cât mai multe din cele din ansamblul eşantionului.

Ne oprim aici.

Vom continua cu *„Democraţia şi utilizarea politică a sondajelor".*

MAXIME ...BLÂNDE

* Dacă nu ai idealuri nu poţi fii fericit.
* Ambiţia e mai puternică decât interesul.
* Dacă ar curge laptele şi mierea pe drum, până şi leneşul, ar deveni harnic.
* Cele mai cumplite fiare sunt oamenii care s-au îmbogăţit prin exploatare machiavelică, din sudoarea semenilor... naivi, e adevărat, dar harnici şi cinstiţi până la sacrificiu.
* Dacă n-ar exista devenire, timpul n-ar putea fi conceput.
* Carieriştii, în general şi politicienii în special, îşi schimbă locul de muncă, respectiv partidul, după mărimea cuptorului, mirosul, gustul şi calitatea „plăcintelor" pe care şi le intuiesc prin amintiri, din experienţa anterioară, confirmând astfel dictonul latin: „Ubi bene ibi pa-tria".
* Dacă ar mai trăi Diogene, sunt sigur că ar continua să caute şi azi un „Om"... iar capitalismul ar iniţia un adevărat concern al lumânărilor.
* Spiritualitatea unei societăţi se formează prin trăiri comune care devin obişnuinţe reflectate ulterior în atitudinea, comportamentul şi puterea de sacrificiu al fiecăruia din membri săi.
* Dacă ar avea şi „Lumina" conştiinţă!?
* Soarele luminează şi binele şi răul.

Simion GIURGECA

DRAMA PARTIDULUI NAŢIONAL ŢĂRĂNESC

Aceste rânduri au fost însăilate înaintea schimbărilor consecinţă a pierderii încrederii electoratului şi ieşirii din Parlament dar noi credem încă în actualitatea lor pentru că nimeni nu poate garanta reuşita transformării pe care o visează noul preşedinte.

Pentru a înţelege drama acestui venerabil partid trebuie să ne întrebăm dacă la preluarea guvernării ei erau şi deţinătorii Puterii; apoi dacă a existat un adevărat partid ţărănist dat fiind că după 1990 el s-a transformat într-un soi de turtoi făcut din materiale disparate şi menţinut într-o stare de vagă coeziune nu printr-un corp doctrinar acceptat de membrii săi - doctrină pe care foarte mulţi dintre ei nici nu o cunoşteau; dar care erau mânaţi fie din porunci venite din dosarele Securităţii sau, pur şi simplu, din speranţa unei lesnicioase căpătuieli.

În al treilea rând, să stabilim dacă, în cazul unei reale majorităţi parlamentare, ar fi putut guverna chiar în absenţa ideilor, oamenilor şi pregătirii adecvate a acestora.

În fine, să nu uităm că toate formaţiile politice născute sau reînviate după *revoluţia din Decembrie* au fost ***împănate*** cu adversarii schimbării reale şi fundamentale, dat fiind că reforma le-ar fi putut tulbura interesele, dosarele, conturile şi, cine ştie, chiar libertatea.

Să nu uităm că în timp ce pentru vreo 75 de deţinuţi politici Pinochet este urmărit, la 85 de ani, de poliţiile lumii iar paznicul ucrainean al unui lagăr, din timpul războiului, este incriminat fiind socotit criminal de război, la noi nu a fost judecat nici un proces al unui torţionar – nici măcar cel al lui Ursu.

Să ne amintim că în decembrie 1989 unul dintre liderii Partidului Comunist şi-a expus dorinţa: „restaurarea şi implementarea idealurilor întinate ale comunismului".

Dar, nu cumva, sunt şi azi valabile observaţiile făcute de Nae Ionescu în anii treizeci şi nu se aplică celor de azi vorbele scrise de ziarist, valabile, azi nu doar la comportarea lui Iuliu Maniu, ci la cea a întregului partid: „îndemânatec luptător în opoziţie, unde a ştiut să lase timpul a lucra pentru el, s-a dovedit, la Guvern ca fiind un conducător al unei echipe sub toate aşteptările.

Nu a fost împrejurare de caracter hotărât, nu a fost mare problemă politică sau de altfel care să-l găsească cu o soluţie potrivită.

Ci dimpotrivă, atitudinile lui au fost categoric greşite".

Şi, Nae Ionescu ne dă câteva exemple valabile şi azi:

1. – la preluarea puterii a consimţit să trateze şi să accepte condiţii, între cea mai gravă, a fost adoptată şi continuarea politicii lui Vintilă Brătianu – atunci; azi pe cea falimentară a echipei Văcăroiu - Iliescu-Năstase.

Este prima greşeală – atunci ca şi azi, care a anulat caracterul reformator al noului Guvern împingându-l pe calea compromisului.

2. – Nu a ştiut să asigure coeziunea nici în partid şi cu atât mai puţin în Guvern, înconjurând, dimpotrivă, rivalităţile sperând că prin dezbinare se poate ajunge la stăpânire.

3. – Au fost promovaţi, fără o pregătire adecvată şi fără o evaluare realistă a competenţei lor, un număr de oameni care nu erau făcuţi pentru treaba dificilă ce li se încredinţa. Unii dintre ei nu erau lipsiţi de oarecare calităţi dar nu pui un elefant să aranjeze vitrina cu bibelouri şi nici leii paznici la turmele de gazele.

4. – Nu a fost în stare să ţină partidul la adăpost de bănuieli ce par a se întemeia pe vinovăţii reale înlesnindu-se astfel compromiterea unui partid de la care ţara aştepta, în primul rând, o regenerare morală.

5. – Şi-a renegat „monarhismul" pentru care pledase nu numai în campania electorală ci şi în toţi cei 7 ani de existenţă „legală" ne-acordând regelui Mihai I un statut acceptabil fostului rege coerent cu toate declaraţiile făcute între 1990 şi 1996.

6. – Toate acestea au dus la ceea ce Nae Ionescu a rezumat magistral:

„înăuntru, măcinarea coeziunii partidului şi puterii lui de creaţie – (şi aşa destul de firavă, n. n.) – diminuarea prestigiului şi încrederii în el însuşi, i-a dizolvat încheieturile instituţionale întreţinând toate intrigile şi curentele destrămării, a acoperit abuzurile şi a încurajat ambiţiile care-l slujeau chiar când erau bolnăvicioase".

Şi tot ce s-a întâmplat în aceşti ultimi patru ani nu fac decât să ilustreze reţeta pierderii unei Puteri pe care o descria în **„1984"** George Orwell:

„există patru maniere de a pierde puterea: să fie cucerită din afară; să guverneze atât de prost încât masele să se revolte; să tolereze formarea unui grup puternic şi nemulţumit şi, în fine, să-ţi pierzi încrederea în tine însuţi odată cu voinţa de a mai guverna".

Aceste cauze nu operează separat ci, toate patru, sunt prezente în diverse proporţii.

Dar factorul decis, susţine autorul mai sus citat, este „mentalitatea clasei conducătoare care duce la apariţia de sciziuni între grupurile existente, prin apariţia unor oameni capabili – sau care cred că sunt, ce ocupă posturi inferioare capacităţilor lor (reale sau imaginare), avizi de putere (şi cine nu e?) – concomitent cu infiltrarea scepticismului în propriile rânduri (Timpul ne va arăta că aceasta-i situaţia în PSDR)".

În ce priveşte Partidul Naţional Ţărănesc - Creştin şi Democrat – preluăm din nou, din Nae Ionescu, „nu este astăzi partizan oricât de credincios al partidului care să nu recunoască, deschis, că, după PATRU ani de guvernare, partidul este incomparabil mai slab decât era înaintea preluării puterii. Mai slab nu prin uzura normală unei guvernări dificile, cu probleme numeroase greu de rezolvat, ci, în primul rând, prin ruperea resorturilor lui lăuntrice, prin dizolvarea legăturilor prin care se clădea solidaritatea organizaţiilor, prin părăsirea

(continuare în pag. 14)

Scrutator jr.

(urmare din pag. 13)

* **(DRAMA...)** marilor ţeluri de acţiuni care polarizau forţele de luptă şi nutreau, oarecum, coeziunea partidului".

„Desigur, unii dintre partizani – cei fanatici şi cei cu o capacitate critică redusă, caută explicaţia acestei slăbiri a partidului în tot soiul de pricini de mâna a doua: acţiunea subversivă şi dizolvantă a cutărui ministru – sau chiar prim-ministru, opoziţia perfidă a unui adversar, sau, aşa cum spunea actualul preşedinte, în absenţa unei majorităţi parlamentare".

„Se poate. Noi însă, suntem siliţi, a constata că toate acestea care nu sunt decât dificultăţi neesenţiale au fost mai tari decât conducerea partidului care nu a fost capabilă să-l poarte intact printre stâncile primejdioase ale atacurilor din lăuntru şi din afară. Acesta-i faptul esenţial".

La care am putea adăuga că, din nefericire, toate acestea au minat speranţele celor care i-au votat; au deteriorat imaginea şi aşa destul de terfelită a României care se refăcea greu din tevatura regimului Iliescu – (minciunile revoluţiei, Târgu - Mureş, mineriadele, Răzvan Teodorescu şi ceaţa televiziunii, Piaţa Universităţii, mituirea poporului român, privatizarea tip Văcăroiu – o cacealma nocivă pentru toată lumea – *Caritasul*, FNI-ul, SAFI etc.) şi, mai ales, a întârziat ieşirea din impasul economic, social, moral cu încă cel puţin 10 – 15 ani – pentru că viitorii 4 ani vor fi din nou în mâinile unei stângi stângiste şi aşa e din cauza, în primul rând, a „luminii care i-a scos ochii când venea de la răsărit".

Ceea ce ar trebui făcut de noua conducere a acestui partid, purtătorul unei mari dezamăgiri, vom încerca să schiţăm într-un viitor material.

(urmare din pag. 8)

* **(Pseudocronica...)**

De aceea cercetătorii îşi îndreaptă cercetările spre înţelegerea mecanismelor implicate şi, au ajuns, de pe acum, la o concluzie certă: CLONAJUL OMULUI MAI... VA !

Dar dacă-i asculţi pe gorniştii presei româneşti – de toate soiurile- care ne-au anunţat o secetă pe 6 ani, un cutremur de gradul 8-16, zis şi cutremurul Hâncu, anul trecut, de criza grâului şi turbarea pisicii din Cocârlaţi, ai crede că din toamnă bitotehnologia va umple IAS-urile lui Iliescu, Făniţă şi alţi Văcăroi pline de turme identice, vaci care vor da 30 de litri de lapte la o mulsoare ca să se atingă cifra, pe zi, de 116 litri, realizată în cartea lui Mitiţă Constantinescu – *URSS – un continent* –, de vacile sovietice, oi şi capre care vor umple rafturile farmaciilor cu medicamente gratuite care vor spulbera Bayer şi Pfizer, porci al căror şorici va fi pe masa tuturor în timp ce organele vor fi la dispoziţia conducătorilor de stat şi de partid – „scoşi, cum se zicea pe vremea lui Adrian Păunescu, în afara nevoilor vieţii".

Ceea ce nu spun ziariştii de serviciu este că în spatele fiecărui succes, zac sute de eşecuri – unele atât de descurajante încât cercetătorii nici nu se gândesc să croiască legea interzicerii pentru că nu este nevoie de ea.

„Suntem, spune Robert Wall, de la Departamentul american al Agriculturii din Maryland, cu ACELEAŞI DIFICULTĂŢI CA LA ÎNCEPUT. Şi, adaugă un francez J. P. Renard: „nu avem nici o explicaţie: este mai mult artizanat decât ştiinţă". Dar nici „tatăl lui Dolla" (Ian Wilmut) *Roslin Institute* – Edinbourg – nu a mai creat nici o soră pentru Dolly de mulţi, mulţi ani. El ne spune că, deşi nu a renunţat, „trebuie să depăşim ENORME obstacole înainte de a reuşi clonajul pe bandă rulantă – ca să nu mai vorbim de RENTABILITATEA acţiunii". Până una alta dintr-o sută de tentative se obţin maximum 3 exemplare; chiar atunci când implantarea este corectă totul se termină cel mai adesea printr-un avort; printre cele care se nasc vii multe mor curând; iar cele care trăiesc prezintă tulburări grave de dezvoltare.

Concluzia cercetătorilor: există o eroare de fond în reţeta noastră.

Dar, şi dacă-l reuşim, ne aşteaptă o mare de dificultăţi în funcţie de ceea ce dorim să realizăm:

- dacă intenţionăm construirea unor bioreactori- adică oi sau capre care să ne dea odată cu laptele şi medicamente, atunci trebuie să introducem, într-un loc precis din genom – prin acest cuvânt oamenii de ştiinţă definesc schema genetică a unei fiinţe – genele străine. Acelaşi lucru şi dacă vrem să folosim pancreasul sau ficatul de porc şi la altceva decât la „fabricarea tobei" sau caltaboşilor.

Obiectivul mai sus amintit nu a fost realizat până azi (septembrie 2000) decât de o singură echipă de cercetători!

Şi de aceea grupul lui Jim Robl care a clonat miei transgenici pentru o firmă de biotehnologie nu se mai interesează de atari isprăvi, ci vrea să afle dacă şi de ce animalele clonate sunt genetic mai bătrâne sau mai tinere decât în mod normal.

Mai mult: ei se întreabă dacă reproducţia „asexuată" la mamifere nu comportă o EROARE INTRINSECĂ: sunt NECESARI, totuşi, DOI PĂRINŢI!

Aţi auzit drăguţilor deputaţi şi senatori: nu aveţi nici o şansă ca să vă auto-moşteniţi întru nefericirea şi a nepoţilor noştri: este destul cât aţi realizat în ultimii 50 de ani.

S-a aflat, între altele, că, în „competiţia" genetică, între spermatozoid şi ovul intervine fenomenul de amprentă genetică, care - cu obiceiul firesc unei limbi dominante – se numeşte „imprinting" şi prin intermediul căruia sunt reduse la tăcere anumite gene moştenite de la tată sau de la mamă, mecanism care, se pare că prin clonaj ar fi vinovat de anomaliile dezvoltării animalelor astfel produs.

La asta s-ar adăuga problemele fazei in vitro: Nu se ştie cum trebuie cultivat embrionul, care-i cocteilul corect hormonal şi ce explicaţii au găsit alţi cercetători dealungul propriilor nereuşite – pentru că şi în lumea cercetării există aceleaşi gelozii şi pasiuni ca şi în Comitetul Central al PCR- ului rebotezat azi PDSR -PRM.

Şi, în fine, intervin clauzele de confidenţialitate impuse de cei care plătesc aceste cercetări şi care nu doresc ca pe banii lor să bea alţii şampania reuşitelor!

Atmosfera este atât de îmbâcsită în lumea clonajului încât Norton Zinder, biolog la Rockefeler se plângea că i-a fost foarte greu să-i adune într-o conferinţă – cu uşile închise - care să ducă la un schimb de informaţii între „clobatorii" lumii şi că a trebuit să facă „eforturi diplomatice imense" pentru atragerea celor mai competenţi.

Ce noroc pe cercetătorii români!

Cu grija materno - paternalistă a deputaţilor şi deputăţăţoiacelor, senatorii şi senatoroaicelor ţării noastre aşa ceva nu este posibil.

Dăm cu legea 'n ei, şi gata.

Ce ne trebuie nouă bio - tehnologie?

Aspectul lui „trebuie" sau „nu trebuie" îl vom analiza în următoarea noastră analiză.

P.S. Toate datele folosite de noi au fost recoltate din mai multe publicaţii occidentale între care RECHERCHE (Franţa) şi SCIENTIFIC (SUA).

ALT PARIU CU AGRICULTURA

Cocoţat pe picioroangele unor sondaje de opinie, a căror valabilitate o vom evalua peste câteva zile, dl. Adrian Năstase îşi dă cu părerea în tot ce mişcă în ţara asta – de la agricultură la privatizare şi de la găurile negre la alte găuri.

Ne spune dânsul că, de va deveni prim ministru, nu va da nici un ajutor decât celor ce se vor... asocia – pentru că dânsul, precum tot clanul trandafirilor cu miros de Olteniţa, a rămas cu inima la colectivele, alea, care au fost fala şi forţa socialismului multilateral - dezvoltat.

Dânsul crede – şi-i firesc pentru că neam de neamul lui nu a pus mâna pe sapă şi lopată – că numai asociaţi în tarlale mari, ca să poată fura toţi, s-ar putea face ceva în domeniu.

Şi, după falimentul primului pariu, iniţiat de fratele Roman, şi la care au participat cei ce vor să ne fericească pentru încă patru ani, se pare că vom asista în agricultură la un adevărat *caritas.*

Şi aceasta în ciuda faptului – necunoscut pe meleagurile noastre – că în Spania, de pildă, un mic oraş din Andaluzia, El Ejido, a devenit capitala europeană a tomatelor şi ardeiului iute iar Almeria a trecut, din rangul lanternei roşii a economiei andaluze, pe locul unei locomotive puternice.

Regiunea este botezată, azi, „marea de plastic" (cea mai mică bucăţică de pământ este repede transformată în seră). De altfel „pământ" este un eufemism pentru că, serele, nu folosesc pământul ci mai ales spaţiul, soarele şi apa subterană distribuită prin ordinator cu o precizie milimetrică. Asocierea dintre climat şi tehnologie este hotărâtoare: produsele agricole locale ajung primele pe toate pieţele europene.

Pământul Almeriei nu este deosebit de bun, dar locuitorii folosesc un material poros – „lâna de stâncă" – care reţine oxigenul iar tehnicile producţiei sub plastic au fost însuşite de întreaga populaţie.

Rezultatul: predomină exploatările familiale de DOUĂ SAU TREI HECTARE – (aţi auzit domnule viitor prim ministru?) iar unul care are cinci hectare este un adevărat MOŞIER!

Producţia totală din *El Poniente* este în jur de 300 de miliarde de pesetas – adică vreo 40 de MII de miliarde de lei – iar un hectar de pământ trimite pe piaţă, fie 150.000 de kg fie de tomate, fie 60 de mii de kilograme de pepeni.

Printre noutăţile de azi avem pepeni şi castraveţi fără sâmburi, varza chinezească, ardeiul iute alb, oranj sau galben etc.

Comercializarea acestor produ-se a creat 110 întreprinderi cu 120.000 locuri de muncă.

În 25 de ani regiunea a trecut de l 10.000 de locuitori la 200 de mii.

Noi nu credem în pariuri.

Noi credem în muncă, în pregătire adecvată, într-o politică agricolă ce trebuie să ţină seama de condiţiile şi sechelele comunismului, de cei 10 ani pierduţi, şi, mai ales de realităţile ruralului românesc unde există un exces de mână de lucru, tehnologii de pe vremea lui Pasvante şi o insuficientă pregătire profesională.

Înainte de a reface tarlalele comunismului trebuie să reconstruim satul; înainte de a crea „asociaţii" trebuie să convingem oamenii, prin fapte şi nu prin vorbe, că actualele asociaţii funcţionează; înainte de a cere ţăranilor, să treacă la mecanizare trebuie să asigurăm locuri de muncă celor pe care mecanizarea, îi va lăsa la marginea drumului.

Fireşte, toate aceste lucruri trebuiau făcute de mult; dar fie că nu s-a vrut, fie că nu s-a putut, fie că nu s-a ştiut – rezultatul este evident: ţăranul român este încă un cetăţean de mâna a doua în această ţară care îi datorează totul.

Am dori ca să se împlinească promisiunile ginerelui unuia dintre felcerii agriculturii româneşti de pe vremea „socialismului real", dar ne îndoim.

Pentru că promiţătorii de azi s-au aflat la conducerea ţării în ultimii zece ani – fie în Executiv, fie în Legislativ, fie în toate la un loc.

Iar rezultatele se văd.

Să dea Dumnezeu să nu am dreptate!

decb. 2000.

d. s. m.

CONGRES

Congresul al III – lea al Partidului PENTRU PATRIE va începe în ziua de 5 mai 2001, ora 9^{00}, la sediul Central, din Bucureşti, str. Veselie nr. 21, sect. 5. Va fi analizată activitatea din ultimii ani, vor fi organizate dezbateri pe marginea statutului şi va fi aleasă noua conducere pe ţară.

Consiliul Politic al Partidului PENTRU PATRIE

OMUL

...Făcutu-s-a omul cel dintîi, Adam, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viaţă; ...

Omul cel dintîi este din pământ, pământesc; omul cel de-al doilea este din cer.

(I Corinteni XV, 45, 47)

(urmare din pag. 11)

* **(Azi: Noica...)** *The Ecologist* care, analizând noua clasă de contraceptive – „vaccinuri destinate răzvrătirii sistemului imunitar împotriva propriilor celule reproducătoare" se întreabă de ce trebuie să recurgem la un sistem de luptă împotriva maladiilor contagioase – VACCINAREA – ca să controlăm naşterile?

Cercetările sunt coordonate de OMS şi de alte patru institute importante (unul în India şi alte trei în Statele Unite).

„Noul procedeu se adresează atât bărbaţilor cât şi femeilor, dar, în practică, cercetările privesc mai ales femeile; nu ar fi avut loc nici o încercare pe om dar experţii fac pariu că mâine aceste „vaccinuri" vor fi ceea ce este pilula anticoncepţională azi".

Iar efectele perverse amintite mai sus au şi apărut: în India, Africa de Sud „se ştie despre aceste vaccinuri avortive şi de aceea POPULAŢIA REFUZĂ SĂ SE MAI VACCINEZĂ CONTRA ... TETANOSULUI şi VARIOLEI!

Aceasta nu-i singura primejdie: există posibilitatea inducerii de avorturi în masă, în populaţii nedorite, păcălindu-le că este vorba, de pildă, de vaccinuri anti - SIDA.

Atari implicaţii au determinat apariţia unei lucrări la *Zed Books* (Sydney şi Londra) semnată de Judith Richter – *„Vaccinarea împotriva sarcinii: miracol sau ameninţare?"*

Iată câtă dreptate există în cărţulia lui Noica pe care, azi, nu o prea citeşte nimeni, pentru că filosoful, fiind LEGIONAR, trebuie ucis altfel, dacă închisoarea comunistă nu a reuşit, prin conspiraţia tăcerii!

Comunismul însuşi este ilustraţia afirmaţiei filosofului că „omul, această fiinţă îndoielnică, poate aduce artificialul, excesul, îngustimea fiind izvor de strâmbătate şi distrugere".

Acest „animal care se poate sinucide este cel care poate condamna la moarte globul":

Şi „poate desfigura lumea prin posibil!"

Căutaţi prin anticariate cărţulia (care costa cândva vreo câţiva lei şi se afla sub tejghea) pentru a înţelege mai bine limitele probabile ale posibilului.

DEPUTATUL, STEAUA DE LUMINĂ A ŢĂRII!

Peste dealuri şi hârtoape,
Iarna este pe aproape.
Nu-i căldură, apă rece;
Dar noi zicem „totul trece".

Aşteptăm, la primăvară,
Că subvenţii or s-apară.
Ce căldură? Soare nu-i?
Nu v-ajunge? Vreau să spui...

Cereţi toţi, dar mai şi daţi
Şi vedeţi cam cum umblaţi.
Nu mai faceţi, măi, potecă,
Toată ziua-n discotecă.

Mai degrabă dregeţi glasul,
Potoliţi-vă şi pasul
Şi veniţi încolonaţi
La alesul dintre fraţi.

Numai deputatul poate
Să zdrobească-o strâmbătate.
Deputatu' adevărat
Nicidecum nu v-a trădat!

În respect şi apărare,
Pavăză de drepturi clare,
Stă cu fruntea luminată
Şi-l cinsteşte ţara toată.

Este deputatul nostru
El ne ştie în toate rostu';
Ne stimează ca pe fraţi,
Primu-i dintre... democraţi.

Noi îl ştim ca om de veghe,
Iar poporul înţelege:
Că e dârz şi devotat;
E normal!... CĂ-I DEMOCRAT!

Culeasă de **Nestor CĂLIN** de la un grup de siderurgişti din Cartierul Ţiglina.

REDACŢIA

Fondator: **Simion GHINEA - VRANCEA**

Redactor şef: **George URSA**

Redactor: **George Alexandru URSA**

Corector: **Nicolae VEGA**

• Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie;

• Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.

• Administraţia: 092/66.53.27.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS.

ISSN: 1453 - 5602

Culegere texte: George Alexandru URSA, George URSA, Tehnoredactare: G. Alex. URSA